

ny, pokud nejde o byty naturální (č. 2), dle bodu 2 téhož ustanovení pak každý držitel naturálního bytu, jestliže majitel (trvalý uživatel) domu jest povinen z tohoto bytu přiznati nájemné neb činžovní hodnotu. Uvádí-li předpis posléze citovaný držitele naturálního bytu jako samostatný subjekt dávkou povinný, je patrné, že za uživatele naturálního bytu ve smyslu dávk. pravidel nepokládá majitele domu, zaměstnavatele, nýbrž zaměstnance samého, jemuž byt jako byt naturální byl dán k používání. Z toho plyne pak důsledek, že nelze nájemné z těchto bytů naturálních sčítati ve smyslu § 1 posl. odst. věty 2 s nájemným (činžovní hodnotou) připadajícím na místnosti používané přímo zaměstnavatelem.

Vycházel tudíž žal. úřad z nesprávného názoru. — — — —

Č. 8323.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti (Slovensko): Je od dávky osvobozen převod nemovitosti dražbou, provedenou na základě soudního smíru za účelem zrušení spoluvlastnictví?

Nález ze dne 20. prosince 1919 č. 23.166).

Prejudikatura: Boh. A 7508/28.

Věc: Serena Th. ve S. proti župnímu úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: Podáním z 27. března 1924 žádala Elsa M. na základě soudního smíru, uzavřeného ve sporu o zrušení spoluvlastnictví, o nařízení soudní dražby společné nemovitosti v pozemkové vložce č. . . . kat. obce N. Okr. soud ve Sp. jako úřad vedoucí pozemkové knihy pak nařídil výměrem z 28. března 1924 veř. soudní dražbu nemovitostí, která byla povolena s podmínkou, že nemovitosti nesmí býti vydraženy pod $\frac{2}{3}$ stanovené vyvolací ceny 123.883 Kč (§ 26 zák. čl. XLI: 1908), že dražitelé musí složit 10% vadium (§ 42 zák. čl. LX: 1881), draž. podmínky podepsati (§§ 147, 150, 170 cit. zák. čl., § 21 zák. čl. XLI/1908), jakož i pod dalším ustanovením ve smyslu §u 10 zák. čl. XXX: 1889, zák. čl. XXIII:1898, § 21 zák. čl. XLI:1908, § 15 zák. čl. XV:1911, §§ 25 a 27 zák. čl. XLI:1908, bodu 7., §§ 147, 150 zák. čl. LX:1881. §§ 132, 152, 180, 184 185 zák. čl. LX:1881. Nemovitosti ony byly pak 10. října 1924 vydraženy Pavlem J. za 111.000 Kč.

Plat. rozkazem ze 16. března 1925 byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti a podotčeno, že vyměřující úřad nemohl vzíti v úvahu § 3 bod 2 dávk. pravidel, poněvadž toto ustanovení se nevztahuje na zrušení spoluvlastnictví. Tento plat. rozkaz byl v cestě instanční nař. rozhodnutím potvrzen. — — — —

O stížnosti nss uvážil:

Žal. úřad prohlásil, že sporný převod podléhá dávce, vycházející z názoru, že nejde o nucenou dražbu, kdežto st-lka namítá, že jde o ta-

kovou nucenou dražbu, takže převod není podroben dávce vzhledem k § 3 č. 2 pravidel. — Nss shledal stížnost důvodnou.

Jak ze spisů zjevno, bylo ve sporu Elsy M. proti st-lce na žalobu prvé smírem uzavřeným u sedrie v Levoči dne 23. února 1924 společné vlastnictví nemovitosti, o níž jde, zrušeno a byla strana žalující oprávněna, aby na základě tohoto smíru soudního žádala o nařízení dražby u příslušného úřadu vedoucího pozemkové knihy. Důsledkem tohoto soudního smíru byla dražba nemovitosti usnesením okr. soudu jako úřadu vedoucího poz. knihy nařízena, a to podle §§ 143, 146, 147, 176, 185 zák. čl. LX:1881, stanoveny dražební podmínky podle § 150 cit. zák. čl. s poukazem na předpisy shora uvedené a byla dražba dle těchto předpisů provedena.

Nálezem Boh. A 7508/28 bylo vysloveno, že dražbu provedenou následkem soudního pravoplatného rozsudku ve sporu o zrušení spoluvlastnictví a dle předpisů pro exekuční řízení nutno považovati za nucenou dražbu ve smyslu § 3 bodu 2. dávk. prav. Při tomto názoru trvá nss i v daném případě.

Okolnost, že nešlo v daném případě o provedení dražby na základě rozsudku soudního vyslovujícího zrušení spoluvlastnictví, nýbrž že dražba byla nařízena a provedena na základě soudního smíru uzavřeného spoluvlastnicemi nemovitosti, nic na věci nemění, neboť st-lka byla žalována spoluvlastníci na uznání zrušení spoluvlastnictví a teprve následkem této žaloby a o ní zahájeného sporu uzavřela se žalobkyní dne 23. února 1924 u sedrie v Levoči dohodu, aby se spoluvlastnictví oné nemovitosti zrušilo a aby žalobkyně byla oprávněna od 15. března 1924 do 1. dubna 1924 žádat soudní veřejnou dražbu. Soudní smír uzavřený za takových okolností jest však svou povahou obdobný rozsudku, který by byl býval případně vynesena, kdyby žalovaná, nyní st-lka, nebyla uzavřela onen soudní smír.

Vycházel-li tedy žal. úřad z nesprávného právního názoru o povaze dražby uvedené nemovitosti a odůvodnil-li následkem toho převodu nastalému onou dražbou osvobození od dávky dle § 3 č. 2 dávk. pravidel, odporuje nař. rozhodnutí zákonu.

č. 8324.

Samospráva obecní: I. * Ke »srocení« ve smyslu § 37 obec. zřiz. česk. se nevyžaduje, aby osoby, srocení toho se zúčastnivé, byly někým sebrány, ani aby se shlukly již s úmyslem páchatí veřejné násilí. — II. O předpokladech náhradní povinnosti obce podle § 37 obec. zřiz. česk.

(Nález ze dne 20. prosince 1929 č. 23.253.)

Prejudikatura: Boh. A 7869/29, 7871/29, 8058/29.

Věc: Městská obec Ú. proti ministerstvu vnitra stran náhrady škody dle § 37 ob. zřiz.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.